

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: N. D. H., zastoupený JUDr. Michaelou Pretschovou, advokátkou se sídlem Pražská 2951, Varnsdorf, proti žalovanému: **Policie České republiky, služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2009, č. j. CPR-1942-1/ČJ-2009-9CPR-C215, o zrušení povolení k trvalému pobytu, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2010, č. j. 6 Ca 238/2009 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým byla jako opožděná odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2009, č. j. CPR-1942-1/ČJ-2009-9CPR-C215. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Rumburk – detašované pracoviště Děčín, ze dne 15. 12. 2008, č. j. CPUL-00896-25/Čj-2008-464PD-C, ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu

na území České republiky dle § 871 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“).

Stěžovatel v podané kasační stížnosti zpochybňuje zákonnost napadeného usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby dle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že v době, kdy mu bylo doručováno rozhodnutí žalovaného o odvolání, již nebyl zastoupen JUDr. Michaelou Pretschovou a o doručení se dozvěděl později než 29. 6. 2009. Domnívá se proto, že nezmeškal lhůtu k podání žaloby, a žádá, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Kasační stížnost obsahuje také žádost stěžovatele o odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, resp. o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s.

Žalovaný se k obsahu podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu předloženého spisu vyplynulo, že městský soud napadeným usnesením odmítl žalobu stěžovatele jako opožděnou dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V odůvodnění usnesení uvedl, že předmětem řízení v projednávané věci byl přezkum rozhodnutí správního orgánu vydaného ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., podle jehož § 172 odst. 1 musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud dále není stanoveno jinak. Bylo-li napadené rozhodnutí doručeno zástupkyni stěžovatele dne 29. 6. 2009, avšak žaloba byla podána k poštovní přepravě až dne 28. 8. 2009, stalo se tak po marném uplynutí zákonem stanovené třicetidenní lhůty a žaloba byla podána opožděně.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu podané kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel zpochybňuje doručení žalobou napadeného rozhodnutí, k němuž mělo dojít dne 29. 6. 2009. V této souvislosti poukazuje na skutečnost, že v době, kdy došlo k doručení předmětného rozhodnutí, již nebyl zastoupen a o doručení žalovaného správního rozhodnutí se tak dozvěděl nepoměrně později než dne 29. 6. 2009. Stěžovatel se

proto domnívá, že nezmeškal lhůtu k podání žaloby a že tedy městský soud pochybil, pokud ji jako opožděnou odmítl.

K takto uplatněné kasační námitce Nejvyšší správní soud uvádí následující:

Účastníci řízení, jejich zákonní zástupci či opatrovníci se mohou dát v řízení zastoupit advokátem nebo jiným zvoleným zástupcem (tzv. zmocněncem). Vycházejí z nálezů Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01, dostupného na <http://nalus.usoud.cz>, lze konstatovat, že „*právní vztah u dobrovolného zastoupení vzniká mezi zastoupeným a zástupcem na základě smlouvy (často nepřesně označované jako dohoda o plné moci), a k jeho obsahu patří právo zástupce zastupovat zastoupeného v dohodnutém rozsahu. Plná moc je jednostranný právní úkon zastoupeného, jenž je adresován třetím osobám, kterým se dává na vědomí, že zástupce je oprávněn zastoupeného zastupovat a v jakém rozsahu. ... Právní teorie i praxe rozlišují různé druhy plné moci, resp. obsahu a rozsahu zástupcovy oprávnění podle různých kritérií. Jde např. o všeobecnou (generální) plnou moc, která opravňuje zmocněnce ke všem právním úkonům, nebo zvláštní (speciální) plnou moc omezující se pouze na některé právní úkony, popř. některý druh právních úkonů či pouze jediný právní úkon.*“

Je nepochybné, že ve smyslu výše uvedeného existovalo mezi stěžovatelem a jeho zástupkyní smluvní zastoupení. Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého správního spisu zjistil, že dne 24. 6. 2008 zástupkyně stěžovatele, advokátka JUDr. Michaela Pretschová, doručila prvostupňovému správnímu orgánu sdělení, že převzala zastoupení stěžovatele dle přiložené plné moci ze dne 20. 6. 2008, a požádala o vyrozumění o termínech konání všech procesních úkonů činěných ve věci. Jednalo se o plnou moc generální, která zplnomocněnou advokátku opravňovala činit v řízení veškeré právní úkony. Stěžovatel i jeho zástupkyně v souladu s touto plnou mocí v řízení vystupovali, zástupkyně stěžovatele se účastnila nařízených ústních jednání a následně také podala odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Z žádného podání založeného ve správním spisu není patrné, že by v průběhu řízení, resp. v době doručování konečného rozhodnutí ve věci, došlo k ukončení zastoupení, jak stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti, tj. že by např. došlo k vypovězení či odvolání plné moci a k oznámení této skutečnosti správnímu orgánu. Ostatně, ani sám stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí konkrétní skutečnosti, z nichž dovozuje, že nebyl v době doručování předmětného správního rozhodnutí zastoupen.

Dle plné moci založené ve správním spisu byla zplnomocněná zástupkyně stěžovatele zmocněna mj. k přijímání doručovaných písemností, tj. také k doručení finálního rozhodnutí zástupci účastníka (zde rozhodnutí druhostupňového správního rozhodnutí o podaném odvolání). V předmětné věci bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno zástupkyni stěžovatele dne 29. 6. 2009. Z doručenek připojených u originálu správního rozhodnutí obsaženého ve správním spisu je však

zřejmé, že téhož dne bylo rozhodnutí žalovaného doručeno také stěžovateli samotnému. Nelze tedy přisvědčit tvrzení stěžovatele uplatněnému v kasační stížnosti, že se s napadeným rozhodnutím seznámil mnohem později než dne 29. 6. 2009.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Zvláštním zákonem, který v daném případě stanoví jinou lhůtu, je zákon č. 326/1999 Sb. Podle jeho ustanovení § 172 odst. 1 musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout. Nejvyšší správní soud k této otázce již ve svém rozhodnutí ze dne 23. 4. 2004, č. j. 7 Azs 68/2004 - 45, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl: „*Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí být podána do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Jedním z případů, kdy zvláštní zákon stanoví jinou lhůtu, je ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, které zkracuje lhůtu k podání žaloby na 30 dnů.*“

Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovateli se v souzené věci nepodařilo prokázat neúčinnost doručení žalobou napadeného rozhodnutí dne 29. 6. 2009, a v souladu s § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. tak poslední den k podání žaloby připadl na den 29. 7. 2009. Žaloba však byla podána k poštovní přepravě až dne 28. 8. 2010, tj. opožděně po uplynutí zákonem stanovené třicetidenní lhůty, jejíž zmeškání nelze prominout.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že městský soud v řízení postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobu stěžovatele odmítl jako opožděnou. Kasační námitky stěžovatele uplatněné dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nebyly shledány důvodnými, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud bezodkladně přistoupil k meritornímu projednání věci samé, již samostatně nerozhodoval o žádosti na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu